

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 019787 25 Kž 7
Sarajevo, 01.10.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija mr Božidarke Dugonjić kao predsjednice vijeća, Žane Knežević i Naide Hubjer kao članova vijeća, uz učestvovanje Živane Roić kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog N.Z., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i krivičnog djela iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK („Službene novine SBK“, broj 12/14, 10/22), sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca optuženog N.Z. izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 019787 25 K od 09.05.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.10.2025. godine u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Handžić Selimović, optuženog N.Z. i braniteljice optuženog, Alme Tabaković, advokata iz Zenice, donio je

P R E S U D U

Žalba braniteljice optuženog N.Z. se djelimično uvažava, pa se preinačava presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 K 019787 25 K od 09.05.2025. godine u odluci o kazni, tako da se optuženom N.Z. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, na osnovu navedene zakonske odredbe i uz primjenu članova 42., 43., 49. stav 1. istog zakona, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, a za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK na osnovu navedene zakonske odredbe i uz primjenu članova 42., 43., 49. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, pa se na osnovu člana 54. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina i 2 (dva) mjeseca, u koju kaznu mu se primjenom člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.07.2024. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 019787 25 K od 09.05.2025. godine optuženi N.Z. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), za koje mu je sud utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije Srednjobosanskog kantona (SBK), za koje mu je sud utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, pa ga je na osnovu navedenih zakonskih odredbi i uz primjenu odredbi članova 42., 43., 49. stav 1. i 54. stav 1. i 2. KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci u koju kaznu mu je primjenom člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.07.2024.godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

Istom presudom na osnovu člana 78. stav 1. KZ FBiH optuženom je izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to: vatreno oružje poluautomatski pištolj, marke „Beretta“, model 950 B, cal. 6,35 mm serijski broj

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena L.Z. je radi ostvarivanja imovinsko - pravnog zahtjeva u cijelosti upućena na parnični postupak, dok je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 3.300,00 KM, a koji se odnose na paušalne troškove, troškove vještačenja i troškove svjedoka u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, kao i da, kako navodi, naknadi troškove službene odbrane, čiju visinu će sud utvrditi posebnim rješenjem kada za to pribavi potrebne podatke.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila braniteljica optuženog, advokat Alma Tabaković iz Zenice, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u pogledu pravne kvalifikacije i sankcije i optuženom „izrekne kazna zatvora u minimalnom trajanju“.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T06 0 KTŽ 0035548 25 od 25.07.2025. godine predložila da se žalba braniteljice odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH, braniteljica optuženog je ostala kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, dok je optuženi prihvatio navode i prijedloge iz žalbe braniteljice, te dodao da ga je sud „trebao oglasiti krivim za krivično djelo Teška tjelesna povreda“, a ne za ubistvo. Na istoj sjednici, federalna tužiteljica je izjavila da ostaje kod navoda i prijedloga iz podneska od 25.07.2025. godine.

Ovaj sud je u smislu člana 321. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora braniteljice optuženog, a i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao izreci iz slijedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, braniteljica optuženog prije svega u žalbi navodi da sud ne daje razloge o nespornoj kontradiktornosti u dva iskaza svjedokinje L.Z., koja je na glavnom pretresu promijenila

iskaz u pogledu navoda da se njen suprug, tj. oštećeni N.Z. vratio nazad vozilom prije nemilog događaja, nakon čega joj je tužilac prezentovao iskaz iz istrage u tom dijelu, što je sud propustio da cijeni i izjasni se o tim razlikama prilikom ocjene vjerodostojnosti iskaza ove svjedokinje, a koji prigovor je isticala i u završnoj riječi. Braniteljica ukazuje da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi vezano za taj prigovor naveo da „iskaz iz istrage L.Z. nije ni proveden na glavnom pretresu“, zbog čega smatra da se odluka zasniva na „pogrešnim navodima“ i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi braniteljice optuženog ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Provjeravajući osnovanost žalbenih navoda, ovaj sud je uvidom u zapisnik sa glavnog pretresa od 07.02.2025. godine utvrdio da je svjedokinji L.Z. od strane tužioca predložen zapisnik iz istrage i to Zapisnik o saslušanju svjedokinje L.Z. MUP Travnik broj: 02/3-3-285/24 SV/EL/TA od 16.07.2024. godine, odnosno dio tog iskaza iz istrage (str. 10. i 11. zapisnika sa glavnog pretresa od 07.02.2025. godine). Međutim, iz pomenutog zapisnika proizlazi da taj iskaz nije korišćen u dijelu na koji ukazuje braniteljica (koji se odnosi na kazivanje svjedokinje vezano za vraćanje vozilom unazad od strane oštećenog, prije kritičnog događaja), radi razjašnjenja eventualnih razlika, a kako je to i prvostepeni sud naveo u obrazloženju presude (str.13. pasus četvrti), referišući se na istaknuti prigovor odbrane iz završnih riječi, pa ga u tom dijelu, koji nije prezentovan svjedokinji, nije ni mogao cijeliti prilikom ocjene vjerodostojnosti iskaza ove svjedokinje. Ovako datim razlozima prvostepenog suda, braniteljica se ne bavi niti ih dovodi u pitanje, pa iz naprijed izloženog, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom braniteljice prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Braniteljica optuženog, osporavajući činjenična utvrđenja pobijane presude u žalbi navodi da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno utvrđeno, jer je prvostepeni sud zanemario okolnosti koje su prethodile predmetnom događaju (da je oštećeni prvi napao optuženog), a zatim kada izvodi zaključak da je nakon prethodnog sukoba sa optuženim, oštećeni već bio u odlasku i da je „upucan s leđa“, s obzirom da je, kako navodi, oštećeni i dalje bio u frontalnom položaju prema optuženom, te da je sud pogrešno izveo zaključak u pogledu ispaljenih hitaca, odnosno zadobijenih povreda kod oštećenog. S tim u vezi braniteljica ističe da je svoja činjenična utvrđenja sud zasnovao samo na iskazu svjedokinje L.Z., koji je pogrešno cijenio vjerodostojnim, jer događaj, kako navodi nije otpočeo navodnim ruganjem optuženog plaženjem jezika oštećenom (kako je kazivala ova svjedokinja), nego maltretiranjem optuženog od strane oštećenog i to na način da je oštećeni nekoliko minuta prije kritičnog događaja naišao pored optuženog sa svojim vozilom prevelikom brzinom, čime je ugrozio sigurnost optuženog, otvorio prozor i počeo sa upućivanjem provokacija optuženom, nakon čega je izašao iz vozila, te optuženog udario pesnicom u predjelu nosa, uslijed kojeg udarca je optuženi zadobio frakturu nosne kosti (evidentirana u nalazu i mišljenju ljekara), dok kod oštećenog nisu konstatovane nikakve povrede koje bi upućivale na to da je prethodno ozlijeđen od strane optuženog u nekom eventualnom napadu.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda.

Prema izreci pobijane presude, optuženi je dana 15.07.2024. godine oko 19,00 sati na lokalnom putu Zolote – Brajići, opština Travnik, nakon prethodnog sukoba sa oštećenim Halimom Zolota, svjestan da pucanjem iz vatrenog oružja može lišiti života H.Z., što je i htio, iz pištolja marke „Beretta“, Mod-950 B, kal.6.35 mm, serijskog broja ..., kojeg je držao za pojasom, sa udaljenosti oko jedan metar, ispalio sedam hitaca u pravcu H.Z., tako da je svih sedam hitaca pogodilo H.Z., od kojih hitaca je zadobio sedam strijelnih povreda, koje su prouzrokovale smrt oštećenog, te je kritične prilike suprotno odredbama člana 8. stav 1. tačka b), kategorija B Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije („Službene novine SBK“, broj 12/14, 10/22), kojom propisano da je zabranjeno nabavljanje, držanje ili nošenje oružja kategorije B bez odgovarajuće isprave o oružju, u koje se saglasno članu 7. stav 3. tačka a) Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije ubraja poluautomatsko ili repetirajuće kratkocijevno vatreno oružje, bez važeće isprave nabavio i držao vatreno oružje poluautomatski pištolj, marke „Beretta“, model 950 B, cal. 6,35 mm serijski broj ..., iako je znao da je za nabavljanje i nošenje ovakvog oružja potrebno odobrenje nadležnog organa, što je i htio.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se prvostepeni sud za svoj zaključak da je optuženi počinio krivično djelo ubistva, na način kako je to opisano u izreci presude pozvao na više dokaza, između ostalog i na iskaz svjedokinje L.Z., iz kojeg proizlazi da je kritičnog dana bila u vozilu, kojim je upravljao njen suprug H.Z., sa dva mladb. sina, te da su u putu sreli N.Z. koji se kretao prema njima na biciklu, kojom prilikom im se isti narugao plaženjem jezika, kao „da liže po njima“, nakon čega je njen suprug izašao iz vozila i pitao ga „šta hoćeš“, na što mu je optuženi odgovorio da će „to riješiti gdje niko neće vidjeti.“ Svjedokinja navodi da je izašla iz vozila i vidjela da se njih dvojica tuku, pa je krenula da ih razdvoji u čemu je uspjela i kada su ona i suprug krenuli prema autu i bili leđima okrenuti prema optuženom, čula je pucnjeve, na svojoj ruci vidjela krv, a njen suprug se počeo teturati, međutim optuženi je nastavio da puca u njega, te kada je pao na tlo, optuženi se nasmijao i rekao da se „riješio jednog, i da ima još jednog.“ Navedeni iskaz sud je doveo u vezu sa materijalnim dokazima i to zapisnikom o uviđaju (u kojem je konstatovano da su na licu mjesta pronađeni tragovi čaura i krvi te vozilo Opel Vektra- vl. oštećenog H.Z., a u dvorištu kuće optuženog pronađeno vatreno oružje marke Beretta MOA 950 B cal 6.35 mm), zapisnikom o pregledu i obdukciji leša vještaka patologa prof. dr. Amira Spaića, u kojem je vještak opisao tragove pronađene na tijelu oštećenog H.Z. (sedam strijelnih rana), te u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarža od 15.09.2024. godine kao i njegovim iskazom na glavnom pretresu, kada je vještak pojasnio da je oštećeni zadobio sedam strijelnih povreda, od kojih su šest tipa ustrijela (lijeva strane vrata, grudnog koša, trbuha i lijeve nadlaktice, te jedna rana tipa prostrijela u dijelu lijeve podlaktice, kao i nespecifična mehanička povreda u predjelu lijeve strane čela), te naveo da su dvije rane nastale dok je oštećeni bio u stojećem položaju i dok se osoba koja je rukovala oružjem nalazila sa bočne lijeve strane oštećenog, a ostale povrede oštećenog nastale su dok je leđima bio okrenut ustima cijevi vatrenog oružja. Dalje je naveo da je rana-povreda lijeve strane vrata u konačnici dovela do povrede-oštećenja stijenke donjeg dijela unutrašnje karotidne arterije što je prekinulo dovod krvi u lijevu polutinu velikog mozga i posljedično ishemični infarkt, a koja povreda je već sama za sebe bila dovoljna da dovede do smrtne posljedice oštećenog. Navedene dokaze prvostepeni sud je doveo u vezu i sa nalazom i mišljenjem vještaka biološke struke mr. sc. Maje Martinović Muk (DNK) iz kojeg proizlazi da se na odjeći oštećenog (majica i šorc), kao i tragovima koji su uzeti iz vozila oštećenog pronađeni tragovi optuženog, koje dokaze je doveo u vezu i sa nalazom vještaka za balistička i mehanoskopska vještačenja mr Dženane Kapo i njenim iskazom na glavnom pretresu iz kojeg proizlazi da se radi o funkcionalno ispravnom poluautomatskom pištolju marke Beretta mod -

950 cal. 6.35 mm, serijskog broja ..., da šest pronađenih čaura tokom uviđaja potiču od metaka ispaljenih iz tog pištolja, da su na zadnjoj strani majice oštećenog pronađena 4 probojna oštećenja koja predstavljaju ulazne otvore zrna koji su nastali djelovanjem zrna metaka ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja i da je udaljenost od mjesta ispaljenja hitaca do tijela oštećenog H.Z. iznosila više od 60 cm. U vezi s tim, sud je cijenio i nalaz vještaka za fizikalno-hemijska ispitivanja Ivice Perovića, iz kojeg proizlazi da je na dostavljenim transparentnim folijama za barutni test sa ruku optuženog konstatovano prisustvo četiri čestice koje su dale pozitivnu reakciju i koje po svom hemijskom sastavu mogu da predstavljaju barutne ostatke. Osim toga, sud je cijenio i činjenicu da je optuženi prilikom fizičkog sukoba sa oštećenim zadobio povrede, ali da je, nakon što je sukob završen i oštećeni sa suprugom (koja je i razdvojila optuženog i oštećenog) krenuo prema autu, optuženi ispalio hice u oštećenog, od kojih povreda je naknadno preminuo. U vezi s tim, sud je cijenio i iskaz optuženog koji je opisao događaj na način da mu je optuženi bio okrenut licem i da ga je napadao u vrijeme kada je optuženi počeo koristiti pištolj, međutim, sud nije prihvatio iskaz optuženog u tom dijelu, jer je suprotan objektivnim dokazima (fotodokumentaciji sa obdukcije), nalazima tri vještaka (obducenta Amira Spahića, sudske medicine Zdenka Cihlarža i balističara Dženane Kapo), kao i iskazu svjedokinje L.Z., čiji je iskaz prihvatio vjerodostojnim. Iz navedenih i analiziranih dokaza, prvostepeni sud je našao dokazanim da je optuženi bio svjestan svojih radnji, da ispaljivanjem hitaca iz pištolja u oštećenog (vrat, leđa i grudni koš oštećenog) ga može usmrtiti, a što je i htio, te da je postupao sa direktnim umišljajem pri izvršenju krivičnog djela ubistva.

Dakle, i po ocjeni ovog suda, pravilno je prvostepeni sud zaključio da je iskaz svjedokinje L.Z., a koji je cijenio kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi sa materijalnim dokazima u spisu (zapisnikom o uviđaju, nalazom i mišljenjem vještaka medicinske struke dr. Zdenka Cihlarža, nalazom i mišljenjem vještaka za balistiku Dženane Kapo, nalazom i mišljenjem vještaka za hemijska ispitivanja Ivice Perović) vjerodostojan i nije doveden u sumnju neargumentovanim prigovorima braniteljice.

S tim u vezi, neosnovani su žalbeni navodi da je oštećeni N.Z. prouzrokovao sukob i da je oštećeni u momentu izvršenja djela bio okrenut frontalno prema optuženom, te da je sud činjenično stanje utvrdio samo na osnovu „nevjerodostojnog iskaza“ svjedokinje L.Z.. Iz provedenih dokaza, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je do verbalnog, a potom i fizičkog sukoba između optuženog i oštećenog došlo nakon nedoličnog ponašanja optuženog (ruganjem i plaženjem jezika oštećenom i njegovoj porodici), kao i to da je u vrijeme kada je optuženi iz pištolja ispalio hice u pravcu oštećenog, verbalni i fizički sukob između optuženog i oštećenog prestao, a oštećeni u tom momentu bio okrenut bočno i leđima prema optuženom, a ne „frontalno“ prema optuženom, kako se neosnovano tvrdi u žalbi braniteljice.

Dakle, imajući u vidu sadržinu dokaza na kojima je prvostepeni sud zasnovao pobijanu presudu i razloge iz prvostepene presude u pogledu činjeničnih utvrđenja, a koje braniteljica žalbenim prigovorima nije dovela u pitanje, osim što je iznijela stav da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje samo na osnovu iskaza svjedokinje L.Z., kao jedinog očevidca događaja koji, kako navodi nije vjerodostojan, ne dovodeći te navode u vezu sa razlozima suda, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom braniteljice prvostepena presuda pobija zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio na način kako to propisuje odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH i na osnovu takve ocjene izveo zaključak da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH. Takav svoj zaključak sud je zasnovao na analizi svih izvedenih dokaza

na glavnom pretresu i u obrazloženju presude naveo sasvim jasne i određene razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Kada su u pitanju navodi žalbe kojima braniteljica optuženog, slijedeći iskaz optuženog dat na glavnom pretresu i pozivajući se pri tome i na iskaze svjedoka odbrane A.Z., M.Z. i M.Z. (brat, supruga i sin optuženog), iznosi tvrdnje da je optuženi duži period bio maltretiran i zlostavljan od strane oštećenog i „grupe ljudi“ u selu zbog „načina rukovođenja vodosnabdijevanjem“, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud u vezi sa ovim navodima braniteljice, na str. 15. i 16. pobijane presude dao i za ovaj sud prihvatljivo obrazloženje zašto nalazi da ti navodi braniteljice nisu dokazani. U vezi s tim, sud se pozvao na iskaz optuženog koji je iznoseći svoju odbranu naveo da ga je u selu proganjala „grupa ljudi“ kojoj je pripadao oštećeni, zbog rukovođenja vodosnabdijevanjem, ali na pitanje suda nije znao pojasniti kako onda nisu proganjani i ostali članovi grupe kojoj je pripadao (jer je odbrana insistirala na tome da su postojale dvije grupe, jedna u kojoj je bio optuženi, a druga u kojoj je bio oštećeni), pa je onda naveo da su ga proganjali na vjerskoj osnovi, ali na pitanje suda da to pojasni, jer je očito da su svi iste vjeroispovjesti, optuženi naveo da su ga proganjali i zbog politike, ali ni to nije znao pojasniti. Osim toga, sud je cijenio i iskaze svjedoka odbrane A.Z., M.Z. i M.Z. (brat, supruga i sin optuženog), koji su se izjasnili da nisu imali konkretnih i neposrednih saznanja da oštećeni pripada nekoj grupi koja zlostavlja optuženog, a da je to proganjanje postojalo zbog rukovođenja vodosnabdijevanjem. U vezi s tim, sud je cijenio i iskaz svjedoka M.Z. da je jedne prilike kada je bio sastanak odbora za upravljanje vodom u selu Z., oštećeni nasrnuo (ne navodeći na koga), ali na pitanja suda da se pojasni taj nasrtaj, svjedok pojasnio da je oštećeni te prilike „govorio glasno i mahao rukama“, pa sud zaključuje da ne proizlazi da je oštećeni H.Z. nekoga napao ili pokušao da napadne, te se njegovo ponašanje, može shvatiti jedino kao neslaganje oko određene teme. U vezi s tim, sud je cijenio i iskaz svjedokinje L.Z., koja je u unakrsnom ispitivanju potvrdila da je nakon nekog sastanka njen muž-oštećeni napustio taj odbor za upravljanje vodom u selu, a da je do tog momenta bio zajedno u tom odboru sa optuženim, njegovim sinom i bratom.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, braniteljica optuženog u žalbi navodi da je prvostepeni sud, iako je prihvatio timski nalaz vještaka neuropsihijatra Fehme Kovač i psihologa Vildane Milavić, „nedovoljno“ cijenio taj nalaz. Takav stav braniteljica zasniva na tome da iz nalaza vještaka proizlazi da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio bitno smanjeno uračunljiv, odnosno da je postupcima oštećenog bio doveden u stanje „povišene afektivne tenzije jačeg intenziteta“ i imao djelimičnu amneziju, pa, iako je sud prihvatio nalaz vještaka, nije ga cijenio „dovoljno“, zbog čega je izveo pogrešan zaključak da je optuženi počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stava 1. KZ FBiH, mada se u konkretnom slučaju radi o krivičnom djelu Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH.

Međutim, po nalaženju ovog suda, ti žalbeni prigovori, koji ukazuju na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud imao u vidu timski nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra Fehme Kovač i psihologa Vildane Milavić, pa je uzimajući u obzir taj nalaz, utvrdio da kod optuženog nema elemenata trajne niti privremene duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti niti zaostalog duševnog razvoja. U vrijeme izvršenja krivičnog djela kod optuženog nisu bili prisutni naprijed navedeni poremećaji, a na osnovu timskog nalaza vještaka utvrđeno je da se u vrijeme počinjenja krivičnog djela optuženi N.Z. nalazio u stanju privremene psihičke poremećenosti

uzrokovane intenzivnim afektivnim reagovanjem, te da se u vrijeme počinjenja krivičnog djela zbog kumuliranja jakih afekata nalazio u stanju povišene afektivne tenzije (jačeg intenziteta), zbog čega su njegove sposobnosti shvatanja svoga djela i upravljanja svojim postupcima bile bitno smanjene, a koji nalaz u toku postupka nije osporen, pa ga je i sud prihvatio. S tim u vezi, neosnovani su žalbeni navodi da sud „nije dovoljno cijenio“ taj dokaz.

Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi, da je prvostepeni sud na osnovu rezultata izvedenih dokaza i iznesenih činjenica na glavnom pretresu, na koje se poziva u obrazloženju svoje presude, a koje prihvata i ovaj sud, pravilno zaključio da je optuženi počinio predmetne krivičnopravne radnje opisane u izreci ove presude, odnosno da je počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, za koje je pobijanom presudom oglašen krivim. Pri tom je sud dao jasne i određene razloge zbog čega nije prihvatio odbranu optuženog da je oštećeni bez svoje krivice bio doveden u stanje „povišene afektivne tenzije jačeg intenziteta“, navodeći da je za postojanje obilježja krivičnog djela Ubistvo na mah u smislu člana 167. stav 1. KZ FBiH, potrebno da je optuženi u takvo stanje doveden bez svoje krivice i da je takvo stanje jake razdraženosti ili prepasti rezultat napada, zlostavljanja ili teškog vrijeđanja od strane druge osobe. U tom pravcu prvostepeni sud je naveo da je predmetni događaj, kako proizlazi iz izvedenih dokaza, pokrenuo upravo optuženi, jer se neprimjereno i nedolično ponašao, tako što se narugao oštećenom H.Z. i njegovoj porodici, plaženjem jezika, da je upravo ta radnja optuženog dovela do razvoja predmetnog događaja i da je optuženi poduzeo krivičnopravne radnje nakon prestanka verbalnog i fizičkog sukoba između optuženog i oštećenog, u momentu kada je optuženi sa suprugom krenuo prema vozilu u kojem su se nalazila njegova mladb. djeca, te je bio okrenut bočno, odnosno leđima prema optuženom, kada je optuženi sa udaljenosti od oko jedan metar ispalio hice u oštećenog, od kojih je zadobio sedam strijelnih rana, od kojih je naknadno preminuo.

U vezi sa žalbenim navodima braniteljice kojima ukazuje na povredu krivičnog zakona, tvrdeći da je prvostepeni sud krivičnopravne radnje optuženog trebao pravno kvalifikovati kao krivično djelo Ubistvo na mah iz člana 167. stav 1. KZ FBiH, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nije učinjena povreda krivičnog zakona i da je, kako je to prethodno odgovoreno, pravilna kvalifikacija krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, za koje je optuženi oglašen krivim. O tome je ovaj sud već dao razloge ocjenjujući žalbene prigovore vezane za pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Dakle, pravilan je zaključak prvostepenog suda da su u radnjama optuženog ostvarena bitna obilježja krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, za koja je pobijanom presudom oglašen krivim, pa je suprotne žalbene prigovore valjalo odbiti.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog odluke o kazni, braniteljica optuženog prigovara da prvostepeni sud, kako kod utvrđivanja pojedinačnih kazni, tako i kod izricanja jedinstvene kazne zatvora optuženom, nije pravilno cijenio olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, s posebnim naglaskom da olakšavajućim okolnostima nije dat adekvatan značaj, pa braniteljica smatra da je izrečena jedinstvena kazna zatvora previsoko odmjerena, odnosno da je kazna previsoko odmjerena i u odnosu na postojeću sudsku praksu kod sličnih krivičnih djela. Takođe ističe da sud nije cijenio kao olakšavajuću okolnost korektno držanje pred sudom, kao i to da nije dovoljno cijenio da je optuženi bio u stanju bitno smanjene uračunljivosti, zbog čega su ispunjena obilježja krivičnog djela iz člana 167. KZ FBiH (Ubistvo na mah), te da se radi o događaju kojem je doprinio i oštećeni jer je zajedno sa drugim mještanima sela maltretirao i provicarao optuženog duži vremenski period, te da sud nije dovoljno cijenio porodične prilike optuženog (da su djeca optuženog obrazovani i

uspješni mladi ljudi, dobitnici zlatne plakete univerziteta). Osim toga, braniteljica navodi da je sud prestrogo odmjerio kaznu optuženom, a koja odstupa od prakse Vrhovnog suda FBiH (poziva se na presudu Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 015007 24 K od 20.11.2024. godine, koja je preinačena u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, presudom Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 K 015007 25 Kž 8 od 12.02.2025. godine), kojom odlukom je optuženi osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a opis samog počinjenja djela je „nemjerljiv“ sa načinom počinjenja djela koje se njegovom branjeniku stavlja na teret. Nadalje, poziva se i na presudu Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019407 20 K od 11.05.2020. godine, koja je preinačena u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji presudom Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 019407 21 Kžk od 25.02.2022. godine kojom su optuženi oglašeni krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 31. KZ FBiH i osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

Prije svega, ovaj sud ističe da pozivanje braniteljice na „korektno“ ponašanje optuženog je paušalno, jer je takvo ponašanje uobičajeno pa se može cijeliti samo ako je izvan uobičajenog ponašanja, a braniteljica u žalbi nije ukazala kako to ponašanje optuženog pred sudom prevazilazi granice takve korektnosti, zbog čega bi ona bila posebno vrednovana. Osim toga, neprihvatljivi su i žalbeni navodi da se radi o događaju kojem je doprinio oštećeni (zajedno sa drugim mještanima maltretirao i provocirao optuženog duži vremenski period), te da je pogrešno kvalifikovao krivično djelo (jer se u konkretnom slučaju, kako navodi, radi o ubistvu na mah), o čemu se sud već izjasnio prilikom odgovora na žalbene prigovore u pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Okolnosti da su djeca optuženog (dvoje punoljetne djece) obrazovani i uspješni mladi ljudi koji su dobitnici zlatne plakete univerziteta, nisu takvog značaja da bi se mogle cijeliti kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog.

Nasuprot tome, braniteljica optuženog u žalbi osnovano navodi da su pojedinačno utvrđene kazne zatvora, kao i izrečena jedinstvena kazna zatvora optuženom prestrogo odmjerene.

Iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud na strani optuženog našao olakšavajuće okolnosti da je optuženi osoba u dobi od 65 godina, da je porodičan (ima suprugu i dvoje punoljetne djece), da je optuženi neosuđivan i da je predmetna krivična djela počinio u stanju bitno smanjenje računljivosti, ali toj okolnosti ipak nije dao poseban značaj. Kao otežavajuće okolnosti u odnosu na krivično djelo ubistva sud je cijenio jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo učinjeno i ponašanje optuženog nakon učinjenog djela (optuženi je prilikom izvršenja krivičnog djela ubistva postupao izrazito uporno, bezobzirno i podmuklo), da je u oštećenog pucao na javnom mjestu-putu, ne obazirući se na prisustvo supruge i dvoje mladb. djece, da se nakon izvršenja djela, optuženi i nasmijao, te dodao „da je jednog riješio i da ima još jednog“, pa je u odnosu na krivično djelo ubistva optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 19 godina.

S druge strane, sud je kao otežavajuće okolnosti u pogledu krivičnog djela iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK cijenio da je optuženi predmetno vatreno oružje, koje je držao bez odgovarajuće dozvole nadležnog organa, upotrijebio kako bi izvršio izuzetno teško krivično djelo, odnosno krivično djelo ubistva, pa mu je za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK utvrdio kaznu zatvora u trajanju od jedne godine zatvora kao maksimalnu kaznu za to krivično djelo.

I po ocjeni ovog suda, kada se ima u vidu da je za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH propisana kazna zatvora u trajanju od najmanje 5 (pet) godina, iz čega slijedi da se za to krivično djelo kao maksimalna, može izreći kazna od 20 (dvadeset) godina, a za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK novčana kazna u iznosu od 500,00 do 5.000,00 KM ili kazna zatvora do jedne godine, te cijeneći olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je na strani optuženog utvrdio prvostepeni sud, ovaj sud nalazi da su kazne zatvora i to utvrđena kazna zatvora za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH u trajanju od 19 (devetnaest) godina, kao i utvrđena kazna zatvora za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK u trajanju od 1 (jedne) godine, te jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, prestrogo odmjerene.

Naime, ocjena postojećih okolnosti koje su od uticaja na odmjerenje kazne u konkretnom slučaju, ni po nalaženju ovog suda ne opravdava izricanje kazne koja skoro da doseže maksimum zapriječene kazne za krivično djelo ubistva, te maksimum zapriječene kazne za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK, zbog čega je ovaj sud djelimičnim uvažavanjem žalbe braniteljice optuženog pobijanu presudu na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH preinačio u odluci o kazni i optuženom uz primjenu članova 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, za krivično djelo iz člana 69. stav 1. Zakona o nabavci, držanju i nošenju oružja i municije SBK utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, te ga uz primjenu člana 54. stav 1. i 2. KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina i 2 (dva) mjeseca u koju kaznu mu je primjenom člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.07.2024. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora. Ovaj sud nalazi da takva kazna odgovara težini počinjenih krivičnih djela, stepenu krivice optuženog kao njegovog učinioca, te okolnostima pod kojima su krivična djela učinjena, pa će se sa istom moći ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

I na kraju, neprihvatljivim se ocjenjuju neargumentovani žalbeni navodi braniteljice optuženog da je pobijanom presudom povrijeđena odredba člana 202. stav 4. ZKP FBiH, jer je sud propustio cijeniti da je optuženi lošeg imovnog stanja (penzioner, da od minimalne penzije izdržava sebe i svoju suprugu), te da se obavezivanjem od strane suda na naknadu troškova postupka (koji se odnose na paušalne troškove, troškove vještačenja, troškove svjedoka i službene odbrane), ugrožava kako egzistencija optuženog tako i egzistencija njegove supruge, a što predstavlja „krajnje nezakonito i nekorektno postupanje suda“.

Ovo stoga, jer je odredbom člana 202. stav 1. ZKP FBiH propisano da, kad sud optuženog oglasi krivim izreći će u presudi da je dužan da naknadi troškove krivičnog postupka, kao što je i postupio prvostepeni sud. Nadalje, stavom 4. navedene odredbe je propisano, da u odluci kojom rješava o troškovima, sud može osloboditi optuženog dužnosti da naknadi u cjelini ili djelimično troškove krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. tačke od a) do h) ZKP FBiH, ako bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava. Obzirom da svoju tvrdnju da je optuženi lošeg imovnog stanja, braniteljica optuženog ničim ne argumentuje, niti su tokom postupka izvedeni dokazi u tom pravcu, onda se ne može prihvatiti paušalan žalbeni navod da je prvostepeni sud, iz razloga na koje u žalbi ukazuje, postupio suprotno odredbi člana 202. stav 4. ZKP FBiH. Međutim, ovaj sud skreće pažnju na mogućnost koja proizlazi iz drugog dijela odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH, a kojom je propisano da, ako se ove okolnosti utvrde nakon donošenja odluke o troškovima (ako bi plaćanjem troškova bilo dovedeno u pitanje

izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava), sudija može donijeti posebno rješenje kojim oslobađa optuženog dužnosti naknade troškova krivičnog postupka.

Zapisničarka
Živana Roić, s.r.

Predsjednica vijeća
mr Božidarka Dugonjić, s.r.